

GARNĄCY (2) *part praes act*

a *jasne*.

sg m N garnący (1). ◇ pl G garnących (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Zbierający zachłannie, gromadzący dla własnej korzyści (2) :

garnący co (1): A też chlubić się wolnościami cząfu poŕpolitey wŕzytkim nędze/ chytrych to ludzi rzecz ielt/ á wŕzytko ná ŕwoy pożytek gárnących [*ad suam utilitatem conferentium*] *ModrzBaz* 125v.

Wyrażenie: »k sobie garnący« (1): *Trahax* – Kłobie garnaci, łakomiecz. *Calep* 1077a.

Cf **GARNAĆ**

HG